

Treba bo napraviti red, si je mislil. Že od kraja jih je treba prijeti strogo, da si ne bodo upali več kaj takega.

Prišel je v vas, drsal je s palico proti lipi, kjer so sedeli ljudje, in skrival so mrčni obraz. Potem se je za trenutek ustavil. To je torej pesem. Poslušnil je in pogledal po nebu, kot da opazuje vreme. Da, prava pesem. Hm! Nazadnje ne bi imel nič proti temu, če bi jo včasih zapeli, včasih proti večeru. Toda zdaj je treba iti na delo. Prva stvar je red.

Hotel je premakniti roke, pa mu je postalo nerodno. Čakal je, da so odpeli, nato je stopil bliže. Ko so ga opazili, so začeli znova peti. Povesil je glavo in se počasi in tiho pomikal proti lipi. Pred ljudmi je obstal, naslonil se je na palico, zagledal se je v tla in ni mogel spregovoriti nobene besede. Čez čas je ugledal svoje hlapce. Bližali so se od vseh strani. Razveselil se je, da ga bodo rešili mučne zadrege. Toda hlapci so se ustavili pri kmetih, sedli k njim in zapeli z njimi. Strogi obrazi so se jim umirili, oči so jim zaigrale toplo, kot da so se oddahnili od težkega dela.

Bogataj je čakal in čakal. Svinčena teža mu je prepojila telo, tlačila mu je noge. Še bolj se je ukrivil in palica se mu je zašibila. Da, to je pesem. Čez trenutek se je začel spraševati, čemu je prav za prav prišel v vas. Skušal se je nasmehniti. Nikomur ni mogel pogledati v obraz. Počasi se je obrnil in se odvrnil proti domu.

Tam je sedel na balkonu v naslonjač in poslušal. Zdelo se mu je, da je vse nekako v redu. Od jutra je raslo sonce in Vesela vas je oživela kot v nekdanjih dneh. Bogataj je prikimal, premišljeval in čakal.

Ko se je sonce nagnilo na zapadno stran, je mirno zaprl oči in umrl.

Ivan Dodič

Zgodba o srnici Jelki

Na Pernikih je neko jesen našla dobrosrečna Jerica izgubljeno srno. Žival je trepetala od mraza. Dekle se je usmili plahe živali in jo je spravilo domov. Da ne bi žival, ki je izgubila svojo mamico, poginila, ji je Jerica kupila stekleničico, kot jo imajo za dojenčke in jo je začela hraniti s kravjim mlekom. Ljubka žival je bila vsej družini v zabavo. Vsi so jo imeli radi in so jo klicali: Jelka! Jelka!

Srnica se je oglašala s tankim glaskom, ki je pričal, da bi bila mnogo raje v mamičinem varstvu. Žival je skakala po hiši in najbolj se je razumela z Jerico. Venomer je hodila za njo in se ji dobrikala. Če je šla

Jerica v hlev, je bila Jelka prav gotovo takoj za njo. Poskakovala je od veselja, da ima tako skrbno negovalko .

Ko je toplo pomladansko sonce priklicalo prve zvončke, trobentice in pomladne žafrane iz mrzle zemlje, je Jerica pritrdila na Jelkino nogo majhen kovinast obroč, da bi jo poznala, če bi jo še kdaj videla. Potem je šla Jerica proti gozdu in Jelka je vesela poskakovala za njo. Jerica je pustila Jelko v grmovju in se ji je skrila. Nekaj časa je opazovala žival, potem je pa zbežala domov brez Jelke. Žival se je razveselila prostosti in izginila v gozd.

Jerica je sčasoma skoraj pozabila na Jelko. Ko je pa tri leta pozneje žela na domači njivi rž, je ostrmela, ko je zagledala tik sebe precej veliko srno. Jeričine zamišljene prijateljice so se ustrašile, ker so sprva mislile, da je kaka druga žival. Jerica je nekaj časa ogledovala poskočno srno, potem je pa zakričala: »Poglejte mojo Jelko!«

Po obročku na nogi je spoznala svojo nekdanjo srnico. Jelka je skakala le v Jeričini bližini in se za klice drugih žanjic niti zmenila ni.

Oglašala se je s tako čudnim glasom, da so rekle žanjice:

»Jerica, nekaj hudega se ji je moralo pripetiti, ker tako otožno joče.«

Jelka je še nekajkrat prav zateglo zajokala, potem se je pa vrnila proti gozdu. Jerica je bila radovedna, kam bo srna šla, in je skočila za njo. Bolj ko se je žival pomikala v gozd, bolj milo je jokala.

Jerica je sklenila, da pojde za njo. Radovedna je bila, kam jo bo privedla njena nekdanja negovanka.

V gostem grmu, blizu velike smreke, je imela Jelka svoje tri mlade srnice. Jerica je kmalu opazila, da Jelka zato tako joče, ker je neka žival obgrizla eni njenih hčerkic zadnjo nogo. Gotovo je bil to pes ali lisica.

Dobrosrčna Jerica je vzela mlado srnico v predpasnik in jo odnesla domov. Tudi to srnico je negovala kot nekdanj njeno mater. Ko se je srnici zaelila njena rana, jo je Jerica spustila v zlato svobodo...

Jerica ni potem nikdar več videla ne Jelke ne njene hčerkice. Gotovo je že obe ustrelil lovec, ali ju je pa zasul debel plaz, ki je zagrmel s strmega skalovja...

Fr. Sever

Ptičkam ob slovesu

Zapojte drobne ptičke
še enkrat nam v slovo,
prej ko vas v daljne kraje
peruti poneso.

Naj bo vam sreča mila
na poti v daljni kraj,
da zopet se vesele
k nam vrnete nazaj.

Pozdravite v tujini
neznane vse ljudi,
ki so ob vaših pesmih
veseli kakor mi.

A kadar v naših krajih
zasluhite pomlad,
na brzih krilih novih
nam prinesite nađ.